

Sharpe és mort, llarga vida a Wilt

Tom Sharpe va morir als 87 anys a Llafranc, la localitat on vivia des de feia 24 anys, quan va arribar d'Anglaterra buscant bons metges

LLAFRANC | A.S./AGÈNCIES

L'àcid i irreverent escriptor Tom Sharpe, un dels mestres de la narrativa satírica britànica, va morir ahir als 85 anys a Llafranc (Palafrugell), deixant una obra marcada pel personatge literari de "Wilt". Sharpe, que des de fa 24 anys residia en aquesta població de la Costa Brava, exhibeix en la seva literatura una actitud crítica amb la tradicional societat anglesa, entroncant en la línia humorística d'altres autors britànics que el van precedir, com PG Wodehouse i Evelyn Waugh.

Nascut a Londres el 30 de març del 1928, Tom Sharpe va ser un escriptor que va publicar la seva primera obra, "Assemblea sediciosa", el 1971, quan ja comptava 43 anys, després d'una atzarosa vida anterior.

Fill d'un ministre de l'església anglicana, d'educació victoriana i que no dubtava a maltractar el Tom nen, Sharpe va viure fins als sis anys a Johannesburg (Sud-àfrica). Per una carambola familiar, va ingressar a la Universitat de Cambridge, on va estudiar Lletres i Història, i es va enrolar després a la Marina Real britànica. De tornada a Johannesburg el 1951, va treballar com a assistent social i, posteriorment, va ser professor i fotògraf. Acusat d'activitats subversives per publicar articles contra la segregació racial, va ingressar a la presó de Maritzburg, i va acabar expulsat del país sud-africà. Sharpe es va traslladar al Regne Unit, on va ser professor d'Història i Literatura en el Cambridge College of Arts and Technology, i va ser contractat el 1969 per escriure sobre les seves vivències a Sud-àfrica.

D'aquesta manera va sorgir la seva primera gran novel·la, "Assemblea sediciosa" -Riotous Assembly- a la qual va seguir "Exhibició impúdica", publicada el 1973.

Més tard va signar "Porterhouse blue" (Fart de llop, 1974); "Blott on the Landscape" (Blott a la vista, 1975) i un any després va arribar "Wilt", la seva obra més d'èxit, en què ridiculitza la cultura popular britànica, i primera part d'una saga composta per quatre novel·les més: "Wilt, els alternatius i els terroristes", "Wilt, més que mai", "Wilt s'ha perdut" i "L'herència de Wilt".

Amb Henry Wilt, un personatge que treballa com a professor en una escola politècnica i està casat amb una dominant i insuportable dona a la qual somia amb assassinar, un irreverent Sharpe satiritza la tradicional i reprimida societat britànica, sota la qual bateguen les més atrevides fantasies sexuals.

El 1989, l'obra "Wilt" va tenir una versió cinematogràfica dirigida per Michael Tuchner.

La carrera literària de Sharpe també inclou "The Great Pursuit" (La gran persecució, 1977), on tracta els escàndols editorials, i "The Throwback" (El bastard, 1978). Altres títols seus són "Vicis Ancestrals" (1980), "Una Princeseta amb problemes" (1983), "La gran indagació" (1993), "L'ovella negra" (1996), on reflecteix la cultura yuppi i l'enriquiment ràpid, i, el 2009, "Els Grope".

En l'any 2011 va publicar la seva última obra, "L'herència de Wilt", i fa amb prou feines un mes es van exhibir a Barcelona una trentena de fotografies, una faceta que va ser anterior a la seva passió literària i en què ja retratava la societat britànica dels anys 60 i el seu buc insígnia, el gentleman anglès.

En les seves compareixences davant la premsa per presentar els seus llibres, Sharpe no es mossegava la llengua i, a més de les seves habituals crítiques a l'expremier Margaret Thatcher, en l'any 2004 va arribar a qualificar el llavors primer ministre britànic Tony Blair com "el paper higiènic de Bush".

Afectat de múltiples malalties en els seus últims anys, en nombroses vegades havia declarat la seva admiració per les atencions sanitàries que rebia als hospitals catalans i va arribar a indicar que, d'haver-se tractat a Gran Bretanya, no hagués sobreviscut als seus problemes de salut.

Tom Sharpe, Gran Premi de l'Humor Negre el 1986, s'havia casat el 1969 amb la professora nord-americana Nancy Anne Cooper, amb qui va tenir tres filles. La família té previst celebrar el sepeli aquest diumenge a un quart de nou del matí a l'església de Palafrugell. Es farà una cerimònia anglicana. Demà i dissabte hi haurà la capella ardent al tanatori d'aquest municipi. Per desig de l'escriptor, les cendres es llançaran a Llafranc, Cambridge i a Sud-Àfrica.

Va morir a casa, com volia

Sharpe era diabètic des de feia molt de temps i havia anat fent fins fa uns deu dies, que va tenir una recaiguda i va deixar de caminar. Dimecres a la nit, a quarts d'una, es va morir mentre dormia. Estava acompanyat de la seva vídua, Nancy Sharpe, i d'una de les seves tres filles.

Ahir la seva esposa, amb enteresa, va agrair els serveis mèdics que ha rebut l'escriptor aquests últims dies i que van permetre evitar haver-lo d'ingressar a l'hospital, un fet que li produïa pànic perquè no volia estar en un entorn estrany. "Ha mort de la forma més tranquil·la i donem gràcies per això", ha afegit la vídua.

Preguntada per la seva relació amb Llafranc, Nancy Sharpe va subratllar que el fet de viure en aquesta localitat li va anar molt bé a Sharpe i que per això tenen pensat mantenir la casa i continuar venint. Recorda que al seu marit li encantava el mediterrani i el sol, potser de l'herència de la seva mare sud-africana, on l'escriptor va viure als anys 50.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2013/06/07/sharpe-mort-llarga-vida-wilt/620919.html?utm_source=rss